శ్రీ భార్గవి సంచార గ్రంథాలయం
సుందరగిరివారివీధి,
నెల్లూరు.
మేనేజరు.

పునస్సమాగమం

ఇంట్లో తన భార్యను చూశాడు. తన కళ్ళతో చూశాడు.

నిర్ఘాంతపోయి నుంచున్నాడు. నిజంగా తన భార్య లేచిపోయినప్పుడు కూడా అతను అంత షాక్ తినలేదు. అంతకు ముందు లేచిపోవటం అంటే, తనేదో బ్రహ్మాండం అయిన విషయం అనుకున్నాడుగాని, తనభార్య లేచిపోయిన తర్వాత అది అంత బ్రహ్మాండమైన విషయంగా అతనికి కనబడలేదు. క్రమక్రమేణా అతను బాధపడ్డమాట నిజమేగాని, ఆ క్షణం తనకి అంతా మామూలుగా కనపడ్డది. తరువాత అయినా స్నేహితుల ఓదార్పు మాటలూ, ఇతరుల లోకువ చూపులూ, అతన్ని ఎక్కువ కలవర పెట్టేవి. అవే లేకపోతే తరువాతకూడా తను బాధ పడేవాడు కాడేమో! ఏదో కన్న వారింటికి వెళ్ళినట్లుగా మాత్రమే తను ఫీలయ్యేవాడు.

ఇప్పుడలాకాదు. తన భార్యను చూడగానే శరీరం జలదరించింది. నిజంగా తన కాళ్ళు వొణుకుతున్నై. తన జీవితంలో ఇటువంటి అనుభవం ఒక్కసారే జరిగింది. అది తనకు వివాహం అయిన మొదటి రోజుల్లో సంగతి. అంతకుముందు అతనికి తన భార్యను తప్ప మరొకర్ని ప్రేమించవొస్తుందని

తెలియదు. తనభార్యకువొక స్నేహితురాలువుండేది. చక్కని చుక్క—ఆ పిల్ల తన్ను ప్రేమించింది. తనుఆపిల్లను ప్రేమించాడో లేదో తనకు ఈనాటికీ తెలియదు. ఆమెవొకనాడు తనభార్య నిద్రపోతుండాగా వొచ్చింది. తనే తలుపు తీశాడు.

"నిద్రపోతూవుంది..."

ఆ పిల్ల ముసిముసి నవ్వులు వొలకబోసుకుంటూ లోపలకు వొచ్చింది. గదిలో తన భార్య నిద్రపోవటం చూచింది.

"మంచి నీళ్లు కావాలా?"

తను తలవూపాడు. గుటక వేశాడు. ఆ పిల్ల మంచినీళ్లు కోసం వంటయింట్లోకి వెళ్ళింది. తనుకూడా వెళ్లాలికాబోలు. వెళ్ళలేక పోయాడు. ఆ పిల్ల వంటయింటిలో కాసేపు ఆలస్యం చేసింది. చివరికి మంచినీళ్ళు తెచ్చియించ్చింది. తను కూడా ఏదో వొకటి చెయ్యాలికాబోలు. గ్లాసు తీసుకుంటూ వేళ్ళు తాకాడు. ఆపిల్ల 'పోదురూ' అన్నదిఅప్పుడుతనకుఇట్లాగే శరీరం జలదరించింది. గుండె కొట్టుకుంది. కాళ్ళు వొణికినై. అప్పటిలాగా ఇప్పుడూ ముచ్చెమటలు పోస్తున్నాయి.

నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం లేచిపోయిన తన భార్య ఇప్పుడెందుకు వొచ్చింది? ఏ మొహం పెట్టుకువొచ్చింది? ఏమీ ఎరగనట్టు కూచుంది. కాలుమడిచి మోకాలుమీద బుగ్గను ఆన్చుకొని మరి కూచుంది. తాను కాపురం చేసే రోజుల్లో తనమీద అలిగినప్పుడుగానీ, తన యిష్టంలేని పని ఏదన్నా జరిగినప్పుడుగాని ఇట్టాగే కూచునేది. ఎంత పిలిచినా

పలికేదికాదు. ఏమాటకీ బదులుచెప్పేదికాదు. అప్పుడు తను బ్రతిమాలేవాడు. ఎంత బ్రతిమాలించుకునేదని! ఎప్పుడూ తమ పోట్లాట వొకవిధంగానే రాజీ అయ్యేది; తరువాత తాను నవ్వేవాడు, ఆమె సిగ్గుపడేది ...

అతనికి యేంచెయ్యాలో తోచలేదు. అక్కడనుంచి కదల్లేకపోయాడు. అకస్మాత్తుగా అదే పరిస్థితుల్లో ఇంకొకరైతే ఏం చేసేవారా అనే ఆలోచన వచ్చింది. తన్ని బయటకు ఈడ్చేవారు అనుకున్నాడు. తన్నటం, ఆమె గిలగిల తన్నుకుంటూ కాళ్ళావేళ్లాపడి బతిమాలుతుంటే నోటికివచ్చిన కూతలన్నీ కూస్తూ బరాబరా బయటకు లాగటం, మెట్ల మీదనుంచి కిందకు తోసి టప్పున తలుపు వేసుకోవటం— అదంతా వూహించుకుంటేమనస్సుకి బాగానేవుంది. కానిఅంత పని చెయ్యటానికి తగినంత కోపం తనకు రాద్దే! నాలుగుసంవత్సరాల క్రితం జరిగిందానికి తనకిప్పుడు కోపంరమ్మన్నా రాదు. తను కోపాన్ని నెమరువెయ్యలేడు.

ఏం చెయ్యటం అనేది తరువాత ఆలోచిద్దాం. అసలు ఎందుకు వొచ్చివుంటుంది? ఆమె తన్ను చూట్టంలేదుగద! వడలి నలిగివుంది కాని అందంగా వుంది. కళ్లుమెరుస్తున్నాయి. అతిసుకుమారంగా వుంది. వెంటనే అతనిలో ఈర్ష్య రేగింది. గొంతు సవరించుకున్నాడు. గుటక వేశాడు. వాడేమయ్యాడో, వాడిపేరు తలచుకోకూడదు. తీసుకువెళ్ళి నానా కష్టాలు పెట్టి ఉంటాడు. రోజూ సాయంకాలం వొళ్లు విరగొట్టి వుంటాడు చితకపొడిచి వుంటాడు, రోగం కుదిరి వుంటుంది.

అప్పుడు తను జ్ఞాపకంవొచ్చి వుంటాడు. ఆ బాధలు భరించ లేక వొచ్చివుంటుంది. ఇప్పుడు మళ్ళీ తనుకావలసివొచ్చాడు. తనకు అక్కర్లేదు అనుకున్నప్పుడు విడిచిపెట్టటం, కావాలను కున్నప్పుడు రావటం. ఛీ!

"ఎందుకొచ్చావ్!" అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు. అట్లాగే కూర్చుని వుంది. అతని ప్రశ్నను వినిపించుకోలేదు. ...అతని ఆలోచనలను ఊహిస్తూ వుంది. తన భర్త ఏదో తన్ను నానా కష్టాలుపడి భరించలేక రక్షణకోసం వొచ్చాడనుకుంటున్నాడు. పాపం తనకేంకష్టం? నాలుగు సంవత్సరాలూ నాలుగు మధురక్షణాలుగా గడిచి పోలేదూ! ఏమాట కామాట చెప్పుకోవాలి. కామరాజుతో లేచిపోయినందుకు తానీ నాటికీ పశ్చాత్తాప పడటంలేదు. పశ్చాత్తాప పడటం ఎందుకు?—తన్నీనాటికీ నిక్షేపంలా చూస్తున్నాడు. అతనితో కలిసి తాను ఈ నాలుగేళ్ళల్లో ఎన్ని సుఖాలు అనుభవించింది!! ఎంత జీవితాన్ని రుచి చూచింది! ఎటువంటి అనుభవాలు!! నిజంగా పది జన్మలకు సరిపడా ఈ నాలుగేళ్ళలోనూ జీవితం అనుభవించింది. ఎందరెన్ని అన్నా తన హృదయంలో భద్రంగా దాచుకున్న ఈ అనుభవాన్ని మాత్రం ఎవ్వరూ తీసివెయ్యలేరు. చెపితే నమ్మరుగాని ఇంట్లో కూర్చున్నప్పటి నాటికంటే ఈనాడే తాను మంచి మనిషి. ఇప్పుడు తనకు ప్రపంచంమీద కొండంత సానుభూతి వుంది. ఆనాడు తాను పైకి ఎంత కనపడనివ్వకపోయినా, తన హృదయంనిండా ఈర్ష్యవుండేది. ప్రపంచాన్ని ప్రేమించ

డం నేర్పింది తన అనుభవం తనకు. తన భర్తను చూడాలని
తనకు ఎందుకు బుద్ధిపుట్టాలి? ఎట్లా వున్నాడో పాపం చూద్దా
మనేగదా... ఆయన అనరాని మాటలు అనే అవకాశం
వుందని తనకు తెలుసు. ధర్మబోధచేసి తనని నీచంగా
చూడవొచ్చని తనకు తెలుసు. బయటకు గెంటించవచ్చని
తనకు తెలుసు. అయినా వొచ్చింది. ఎందుకంటే ఆయన ఏం
చేసినా తాను మన్నించ గలదు. 'పాపం' అనుకొని వూరుకో
గలదు. తనలో ఇంత ఔదార్యం వుందని తనకు నిజంగా లేచి
పోయినా తర్వాతగాని తెలియలేదు. ..పాపం తన భర్త
కేం తెలుసు? వొట్టి అర్భకుడు. ఆయనకు అనుభవంతక్కువ.
అందుకని బాధలు ఎక్కువ .. ...పాపం!—

ఎంతసేపటికి అతని ప్రశ్నకు జవాబురాలేదు. జవాబు
కోసం చూశాడు. చూశాడు.... మాట్లాడదేం? ఎందు
కొచ్చింది? పోయిందిపోక మళ్ళీ ఎందుకొచ్చింది? జరిగింది
జరగ్గా తానీ నాలుగేళ్ళల్లో ఎల్లాగో జీవితం సరిపెట్టు
కున్నాడు. తన భార్య ఉన్నప్పుడు వున్న వంట కత్తే వండి
పెడుతూ వుంది. ఇల్లు చూస్తూ వుంది కాలం దొర్లి పోతూ
వుంది వొకరకంగా ఈ జీవితానికి అలవాటు పడిపోయాడు.
ఎప్పుడోగాని తన భార్య సంగతి జ్ఞాపకం వొచ్చేదికాదు.
వంటకత్తె అప్పుడప్పుడు ఆవిషయం ఎత్తటానికి ప్రయత్నిం
చేదిగాని, తాను వినే వాడుకాదు. ఈ విధంగా జరిగిపోతున్న
జీవితంలోకి మళ్ళీ ఎక్కడనుంచి వొచ్చి పడిందో పడింది-
తన జీవితం కెలకటానికి! తనంటే మొదటినుంచీ అలుసే.

ఇప్పుడూ అంతే. ఎంతఅలుసు కాకపోతే ఇట్లా వొస్తుంది. తనే తన భార్యస్థితిలోవుంటే ఈపని చేసేవాడూ? ఈపనిచెయ్యాల్సి వచ్చి నప్పుడు ఆత్మహత్య చేసుకునేవాడు....

"సిగ్గు లేదూ?" అని అడిగాడు.

ఈ ప్రశ్నకు ఆమె హఠాత్తుగా తలపైకెత్తి చూసింది. సరాసరి అతని కళ్లలోకి చూసింది. ఆ చూపులకు అతను తట్టుకోలేకపోయాడు. తల తిప్పేసుకున్నాడు. 'పాపం ...' అనుకొని జాలి పడింది ఆమె. అదేమనిషి ... మార్పేమీ లేదు అప్పటికంటే ఇంకా లోపలకు కుంచుకుపోయాడు. ఇంకా ప్రపంచానికి దూరం అయ్యాడు. తన దృష్టి విశాలం అవటంవల్ల అతనితో కాపరంచేసినా నాటికంటే, ఈనాడు తనకు బాగా అర్థం అవుతున్నాడు. తనుసిగ్గుపడాలట! ఎందుకో? చూడాలని వచ్చినందుకు కాబోలు! చూడాలనే బుద్ధి కలగటం కూడా తప్పే? తనకు భర్తను చూడాలని చాలారోజులనుంచీ అనిపిస్తూంది-పాపం. ఏంచేస్తున్నారో. అనిపించేది. చెపితే నమ్మరుగాని ఆయన్ని తలుచుకున్నప్పుడు, అప్పుడప్పుడూ కళ్ళుకూడా చెమర్చేవి. దీనికి కారణాం భర్తమీద తనకున్న ప్రేమకాదు; కామరాజుమీద అసంతృప్తీకాదు. ఎందుకో తనకే తెలియదు ... నిజంగా కారణం తెలియకుండానేమూడ కుండా వుండలేక పోయింది వొచ్చింది. .. పాపం నల్లబడి పోయారు. దిక్కు సగమయ్యారు. అనవసరంగా దిగులుపడి బాధలను తన చుట్టూ నిర్మించుకున్నారు కాబోలు పాపం తను అనుకున్నట్టు జరిగింది—వొట్టి అమాయకులు.

అతను ఆలోచించాడు. డబ్బుకోసం వచ్చిందేమో? ఒంటి మీదనగలు ఉన్నట్లుగా గూడా లేవు. ఈనాలుగు సంవత్సరాలనుంచీ అమ్ముకొని తిని వుంటారు. దరిద్రుడు ఆడదాన్ని అన్యాయం చేశాడు ఆ డబ్బు అవగానే మళ్ళీ తన మీదకు తరిమాడు. లేవదీసుకు వెళ్ళేముందు ఏమి మాయ మాటలు చెప్పాడో, ఇది అన్నీ నమ్మివుంటుంది. రోజు రోజూ తనను గురించే మాట్లాడుకొని ఉండి ఉండాలి. వాడు ఏ మడిగేవాడో? తను ఏమి చెప్పేదో.

"నీకు బుద్ధిలేదు" అన్నాడు.

వాడు దరిద్రుడు. వెధవ, తెంపి అనుకున్నాడు. మన బంగారం మంచిదవ్వాలిగాని కంసాలిని అని ఏం ప్రయోజనం అంటారుగాని, బంగారం దేముంది. కంసాలి ఎటు మలిపితే అటు మళ్లుతుంది. వాడు జీవితంలోకి రాకముందు తాము చక్కగా జీవించలా? అసలు ఇంతకీ తను ఏమి లోటుచేశాడని ఇంత పనికి పూనుకుంది?

"లాభంలేదు" అనుకొన్నదిఆమె.

ఈయనకు అర్ధంకాలేదు. కామరాజుకీ ఈయనకూ ఉన్న భేదమే యిది. కామరాజు సానుభూతిని ఇట్టే అందుకుంటాడు. తీగెకిమల్లే అల్లుకుపోతాడు. ఈయనదగ్గరకు వొచ్చిన వాళ్ళని ఇట్టే దూరం చేసుకుంటాడు. తనలో మొదటినుంచీ వున్న దుర్గుణమే యిది. అందరూ తనలాంటి వాళ్ళే అనుకుంటుంది. అందరూ ప్రతి విషయాన్నీ తనకు మల్లేనే అర్ధం చేసుకుంటా రనుకుంటుంది. తన దృష్టితో ఇతరులకు సహాయం చేయాలనుకుంటుంది. అందుకని అందరూ తన్ను అపా

ర్థం చేసుకునేవాళ్ళే! అసలు రావటమే పొరపాటు. జరిగిందేదో జరిగింది. మళ్ళీ తనెందుకు రావాలి? ప్రపంచం తనకు కనపడ్డట్లే అందరికీ కనబడుతుం దనుకోవటంలో వొస్తూవుంది. చిక్కు.

ఆమె నెమ్మదిగా లేచింది. హఠాత్తుగా వంటకత్తె వొచ్చింది వంటకత్తెని చూసేటప్పటికి అతనికి వొళ్లు మండింది. ఎందుకు రానిచ్చావు? అని అడిగాడు. నీకు తెలిసే రానిచ్చావు అన్నాడు నీకు తెలిసే చేస్తున్నావు అన్నాడు. చస్తే చావనివ్వు నేను మాత్రం దమ్మిడీ ఇవ్వను అన్నాడు. భార్య వైపు తిరిగి "వెళ్లు-వెళ్ళిపో" అని గద్దించాడు. ఎక్కడ లేని శక్తి తెచ్చుకొని గబగబా లోపలకు వెళ్ళాడు. కాసేపు అలాగే నిలబడిపోయింది ఆమె.

"ఎప్పుడొచ్చావమ్మా?" అని వంటకత్తె అడిగింది.

"వొస్తా" అని చెప్పి ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది.

తన భర్త పడకగదిలో మంచంమీద పడుకొని కన్నీరు పెట్టుకోవడం చూసింది. ఆపుకోలేకపోయింది. నెమ్మదిగా చెంతకు జేరింది.

"ఏమండీ?"

అతను మాటాడలేదు.

"మిమ్మల్నే..."

అతను మాట్లాడలేదు.

వీపు నిమురుతూ, "వొంట్లో బాగాలేదా?" అని అడిగింది. అతను హఠాత్తుగా భార్యని కావలించుకొని 'లేదు' అని ఆవురు మన్నాడు. భార్య వొళ్లో తలపెట్టుకొని, మొహం చేతుల్తో కప్పుకొని నన్ను ఎందుకు విడిచి పెట్టావు?" అని రోదించాడు...